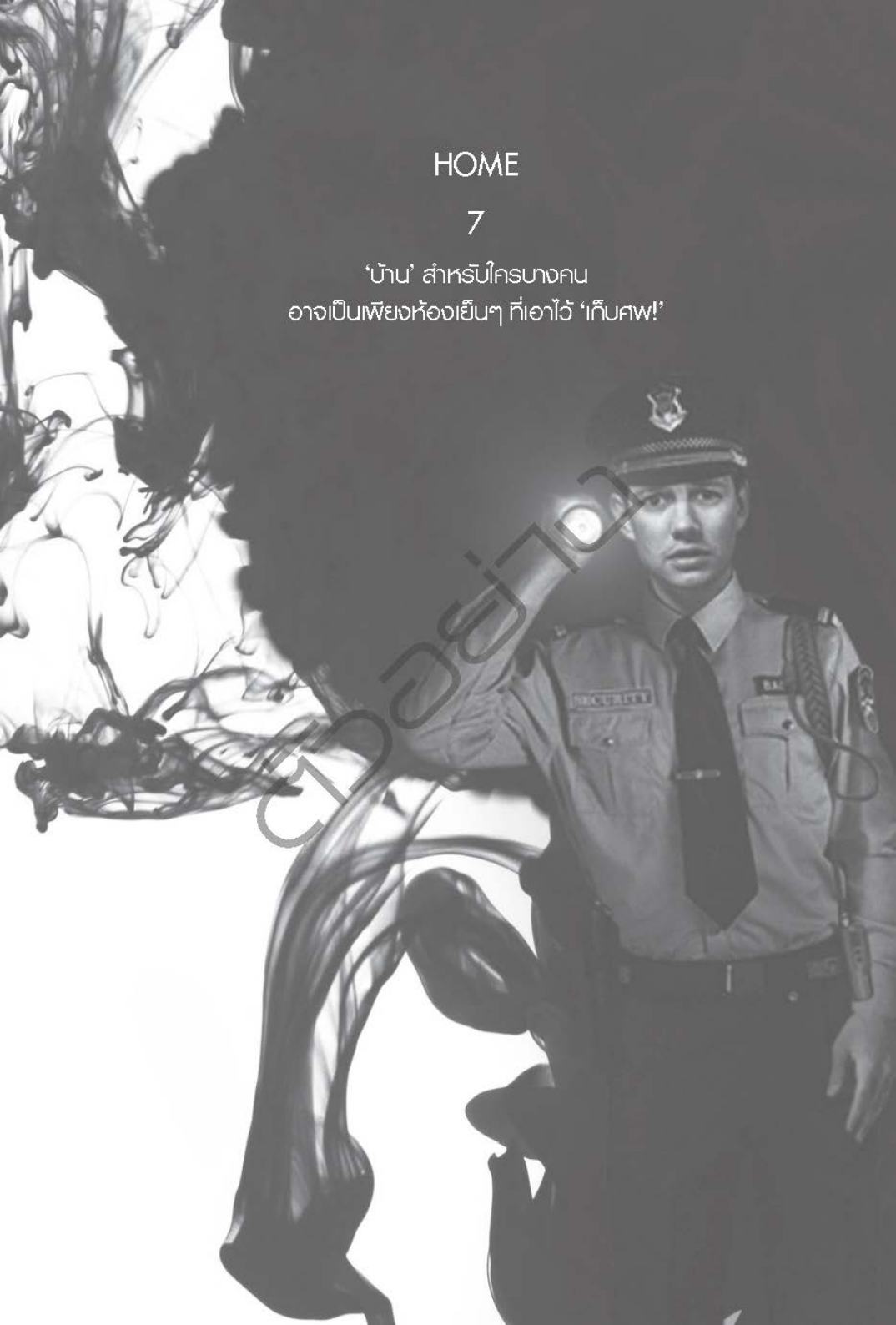

HOME

7

'บ้าน' สำหรับใครบางคน
อาจเป็นเพียงห้องเย็นๆ ที่เอาไว้ 'เก็บศพ!'

MORTUARY

สุขนิรันดร์

ทางออกด้านหลังโรงพยาบาลนนทบุรีนั้นมักจะเจียบเขียบ
ก่อนพระอาทิตย์ตกดินเสียอีก...

ทำไมล่ะหรือ ?

เพราะเขาก็คงว่า ทางออกด้านหลังโรงพยาบาลนั้นเป็น 'ทาง
ผีผ่าน' ว่ากันง่ายๆ คือเป็นทางที่จะนำศพผู้เสียชีวิตภายในโรงพยาบาล
ออกไปจากที่แห่งนี้ ไม่ว่าจะตายที่ตึกไหน ชั้นอะไร ตายแบบไหน
หากทุกคนมาสิ้นใจที่โรงพยาบาลนนทบุรีแล้วละก็ หลังจากชันสูตร
พลิกศพ อาบน้ำอาบทำให้ศพ แช่ศพไว้รอญาติแล้ว ทุกศพจะต้องผ่าน
ทางประตูหลัง...ทุกสาย

ปิยะ ทำหน้าที่ยามประตูด้านหลังโรงพยาบาลนนทบุรีมาร่วม
เดือนแล้ว หลังจากยามคนเก่ามาขอลาออก หากถามเข่ว่ากลัวหรือเปล่า
ก็คงตอบได้อย่างไม่เต็มปากเต็มคำนัก แม้จะมีเสียงลือเสียงเล่าอ้าง
จากยามฝั่งด้านหน้าโรงพยาบาลที่มักเล่าเรื่องน่ากลัวที่เกิดภายใน

รู้โรงพยาบาลนนทรีรู้สึกให้ฟังอยู่บ่อยๆ ทว่าเขาเองกลับยังไม่เคยเจออะไรที่สามารถยืนยันได้อย่างเต็มปากเต็มคำว่า ‘มีอยู่จริง’ แม้บางครั้งจะรู้สึกเหมือนเห็นใครวิ่งผ่านทางหน้าต่างในเวลาตีคืน แต่เขาก็กลับไม่คิดถึงประเด็นผีสิงเป็นอย่างแรก เขากลับคิดว่าอาจจะเป็นผู้บุกรุกเข้ามาในโรงพยาบาลเสียมากกว่า แต่ครั้งเมื่อเดินไปดูกลับไม่พบอะไร ที่น่าแปลกคือเงาที่ว่านั้นมักวิ่งหายเข้าไปในห้องเก็บศพ ซึ่งอยู่ติดกับป้อมยามที่เขาต้องเฝ้าอยู่ทั้งคืน!

บางทีก็เหมือนได้ยินเสียงคนทุบอะไรปังปังภายในห้องเก็บศพดังแว่วมากับสายลม แต่เมื่อเงยหูฟังกลับไม่ได้ยินอะไรเสียอย่างนั้น ปิยะพยายามไม่จินตนาการเยอะ เพราะหากกลัวจนสติแตก ทำงานทำการไม่ได้ เขาคงต้องออกไปทำงานที่อื่นทำ... ซึ่งมันไม่ใช่เรื่องง่าย

ห้องเก็บศพนั้นถูกตั้งชื่อให้ฟังดูเพราะฝรั่งว่า **‘ห้องสุชนวันคร’** เป็นอาคารชั้นเดียวที่ปลูกอยู่ห่างจากอาคารอื่นๆ ภายในโรงพยาบาลนนทรี มันเป็นเขตที่ไม่ค่อยมีใครอยากเข้ามานักหากไม่จำเป็น ต้นไม้ใหญ่ที่คาดว่ามีมาก่อนก่อตั้งโรงพยาบาลตั้งตระหง่านอยู่ข้างห้องเก็บศพ ในยามกลางวันมันแผ่ร่มเงาทำให้บรรยากาศรอบข้างนั้นเย็นลงกว่าที่อื่นๆ แต่เมื่อดวงตะวันลับขอบฟ้า ต้นไม้ต้นนั้นกลับดูเหมือนปีศาจร้ายที่กำลังอำแขนงปกคลุมโอบอุ้มห้องเก็บศพไว้อย่างหวงแหน นอกจากมันจะทำให้บรรยากาศในยามคืนคำดูอึมครึมกว่าปกติแล้วนั้น ยามมีลมโชยพัด เสียงใบไม้ทับพันนับหมื่นใบต่างเสียดสีกันสอดประสานเป็นบทเพลงราวกับต้องการจะขับกล่อม ‘ศพ’ ที่ถูกแช่อยู่ในตู้ภายในห้องเก็บศพเพื่อไม่ให้รู้สึกหงอยเหงาจนเกินไปนัก

คืนนี้อาจดีกว่าคืนก่อนๆ เพราะไม่มีศพนอนอยู่ในตู้แช่เลยแม้แต่ศพเดียว ศพล่าสุดนั้นถูกนำตัวออกไปจากห้องเก็บศพเมื่อตอนบ่าย เป็นศพผู้หญิงที่ชื่ออะไรปิยะก็ไม่รู้ รู้แต่ว่าเธอหัวใจวายมาจากที่อื่น แล้วถูกนำตัวส่งมาเข้าห้องฉุกเฉินที่ตึกใหญ่ ทว่าสายไปเสียแล้ว หมอไม่สามารถยื้อชีวิตเธอไว้ได้เพราะมาช้าเกินไป สุดท้ายเธอจึงต้องมา

รอที่ห้องเก็บศพอยู่สองวัน เพื่อรอญาติที่บินตรงจากญี่ปุ่นมารับศพไป
บำเพ็ญกุศลในวันนี้

ในเมื่อไม่มีศพในห้องเก็บศพ... คืนนี้ก็คงแอบงีบหลับได้อย่าง
สบายใจ

ภายในตู้สี่เหลี่ยมขนาดเท่าแมวตั้งตายนั้นเป็นที่พำนักพักพิง
ในเวลาค่าคืนของยามหนุ่ม พัดลมตัวเล็กๆ ของยามคนเก๋ายังคงทำ
หน้าที่อย่างแข็งขัน ชั้นวางของที่ปิยะเดวามั่นคงเคยเป็นที่วางวิทยุ
ไว้ฟังเพลงในยามราตรีซึ่งตอนนี้ไม่มีแล้ว แต่นั่นไม่ใช่ปัญหา โลกมัน
เปลี่ยนไป สมาร์ทโฟนเครื่องเดียวเป็นได้ทุกอย่าง ขอแค่มีปลั๊กไฟไว้
ชาร์จแบตเตอรี่ก็พอ

เสียงเพลงจากโทรศัพท์มือถือของปิยะดังลอบเบาๆ ในขณะที่
ยามหนุ่มเปิดหนังสือพิมพ์ฉบับเมื่อวานที่ขึ้นไปเอามาจากบนเวิร์ด
อ่านขานวนั้นขานนี้ไปตามประสาเพื่อฆ่าเวลา ช่วงกายมีกระดิกใส่โอเล็ยง
เย็นเฉียบไว้ดูเวลาตาเริ่มปรือ ขำผัดกะเพราะในกล่องที่ซื้อมากินตอน
หัวค่ำยังเหลืออีกครั้งว่าจะกินต่อตอนดึกๆ ปิยะชอบหัวไม่รู้เวล่าเวลา
บางครั้งต้องแอบหนียามไปซื้อข้าวที่ร้านขายอาหารตามสั่งที่อยู่ตรง
ด้านข้างโรงพยาบาล ซึ่งถ้าหากมีใครรู้ว่าเขาไม่ได้เฝ้าประตูหลังตาม
หน้าที่ มีหวังโดนหมายหัวเป็นแน่

สายลมวันนี้เย็นสบายนักจนแทบไม่ต้องเปิดพัดลมตัวเล็กของ
ยามคนเก๋อย่างที่เคยทำเป็นประจำ บรรยากาศรอบข้างเงียบสงบ ถน
สายด้านหลังโรงพยาบาลแทบจะไม่มีรถแล่นผ่านแม้แต่คันเดียว ซึ่งถ้า
เป็นตัวของตัวเอง เขาก็ยอมที่จะอ้อมไปทางด้านหน้าโรงพยาบาลที่มี
ไฟสว่างมากกว่า ไม่เอาชีวิตมาเสี่ยงกับถนนเส้นหลังที่มีมืดและน่ากลัว
กลัวทั้งโจรผู้ร้ายและกลัวทั้ง...ผี!

เสียงเพลงจากโทรศัพท์มือถือดังลอบเบาๆ ปิยะหาวหวอด
ละสายตาจากหนังสือพิมพ์ที่กำลังอ่านแล้วพับมันวางไว้ทางด้านหนึ่ง
ของโต๊ะ บิดขี้เกียจเบาๆ เพื่อยืดเส้นยืดสาย วันหนึ่งวงเสียดังแต่ยังไม่ถึง

เที่ยงคืน คงเป็นเพราะวันนี้เข้ามาช่วยงานที่โรงพยาบาลตั้งแต่บ่าย ก่อนถึงเวลาเช้ากะ เท่ากับว่าเมื่อเช้าได้นอนเพียงไม่กี่ชั่วโมงเท่านั้น แต่ทำอย่างไรได้ งานพิเศษก็หมายถึงเงินที่เพิ่มขึ้น ใครกันแล้วจะไม่อยากได้เงิน เพราะถ้าไม่อย่างได้ เขาคงไม่มานั่งเป็นยามหน้าห้องเก็บศพที่ใครๆ ก็หวาดกลัวเช่นนี้หรอก

สายลมโชยพัด ใบไม้ใบพัดพัดหิม่นเริ่มส่งเสียงสอดประสานกันดังจ้อแจ้อยู่บนหลังคาป้อมยามที่ปิยะนั่งอยู่ เบื่อตากแดดอึ้งราวกับมีวัตถุที่หนักหลายกิโลกรัมถ่วงไว้ แม้ปิยะจะพยายามเบิกตาให้กว้าง ทว่าความมัวมนั้นมีอนุภาครุนแรงนัก ทำยที่สุดแล้วชายหนุ่มจึงพับหลังลงไป ทั้งที่ตั้งใจว่าจะไม่หลับยาม...แต่ก็ทำไม่ได้

ครี๊ดดดดดดดดดดดดดดด... ครี๊ดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดด

เสียงเหมือนของแหลมขูดเข้ากับป้อมยามดังไปมาจนคนที่นอนหลับอยู่สะดุ้งเฮือก ปิยะดีดตัวขึ้นจากเก้าอี้โดยอัตโนมัติ ตกใจไม่น้อยที่พบว่าตัวเองหลับไปนานเท่าไรก็ไม่อาจทราบได้ เมื่อหันไปมองนาฬิกาที่แขวนไว้ตรงฝาผนังป้อมยาม บอกเวลาตีสองสิบห้านาทีแล้ว ตายโหง! หลับไปตั้งหลายชั่วโมง นี่ถ้ามีใครแอบป็นเข้ามาในโรงพยาบาลละช่วยแน่

ครี๊ดดดดดดดดดดดดดดด... ครี๊ดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดด

เสียงของ 'อะไรบางสิ่ง' ครูดกับป้อมยามทางด้านหลังทำเอาปิยะถึงกับสะดุ้งอีกครั้ง ชายหนุ่มคว้าไฟฉายที่วางไว้ขึ้นมาถือ เดินอย่างช้าๆ ไปเปิดประตูป้อมยามออก ในขณะที่เสียงนั้นยังคงดังอยู่อย่างต่อเนื่อง ราวกับต้องการจะทำหายให้คนที่อยู่ในป้อมยามเดินออกไปดูเพื่อหาที่มาของเสียงนั้น อย่างที่เคยเล่า ปิยะไม่ใช่คนกลัวผีจนทำงานทำการไม่ได้ แต่ก็ไม่ใช่คนที่จะไม่เชื่อในเรื่องลึกลับเลย กระนั้นเสียงที่ได้ยินเขากลับไม่คิดว่ามันคือเสียงของผีสาว แต่คงเป็นเสียงของอะไรสักอย่าง... ซึ่งก็ยังไม่บอกไม่ได้ว่ามันคือเสียงอะไร

แสงไฟที่หน้าห้องเก็บศพติดๆ ดับๆ คล้ายหลอดไฟใกล้จะขาด สายลมเย็นโหมมเลียร่างของยามหนุ่มจนเขาอดที่จะขยิบตาไม่ได้ ขาทั้งสอง เดินอย่างช้าๆ ไปหยุดที่มุมของป้อมยาม ซึ่งเพียงแค่มองไปอีกก้าวก็จะ ได้เห็นว่าเสียงครี๊ดที่ว่านั่นคือเสียงอะไร แม้จะบอกว่าไม่กลัว แต่ไม่รู้ ทำไมเขาถึงไม่กล้าที่จะก้าวออกไปดูเสียให้รู้แล้วรู้รอด

ครี๊ดดดดดดดดดดดดดดด...ครี๊ดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดด

เสียงนั้นยังคงดังเหมือนทำทนาย ซึ่งหากคนถูกทำร้ายหนึ่งคนก็ คงจะยังคาใจในคำถามที่ต้องการคำตอบอยู่จนถึงเช้า บิยะรู้ว่าตัวเอง ไม่มีความอดทนขนาดนั้นหรอก ชายหนุ่มสูดลมหายใจเข้าเต็มปอดเพื่อ เรียกความกล้า ก่อนจะก้าวเท้าพรวดโผล่ไปทางด้านหลังของป้อมยาม เพื่อเผชิญหน้ากับเสียงนั้น!

ความกลัว...มักเป็นอุปสรรคของความกล้าเสมอ

ไม่มีอะไรน่ากลัวอย่างที่คิด เสียงที่ดังจนเกือบเป็นความกลัว ภายใต้อาณัติของบิยะนั้น แท้ที่จริงเป็นเพียงกิ่งไม้ที่ตกลงมาครูดกับฝาผนัง ทางด้านหลังของป้อมยาม ชายหนุ่มถลนหายใจราวๆ ๑ อย่างโล่งอก ก่อน จะเดินไปหกกิ่งไม้กิ่งนั้นทิ้งเสีย มีกษัตริย์ตัวเองไม่น้อยที่จินตนาการไปไกล เสียจนเกือบทำให้ต้องนอนขี้ผัวผัวอยู่ในป้อมยามไปทั้งคืนเสียแล้ว

บิยะเดินกลับเข้าไปนั่งภายในป้อมยามเช่นเดิม เปิดกระตัก โอเลี้ยงขึ้นมาดูอีกใหญ่แล้วอ้าปากปล่อยเสียง "อ้า..." ออกมาอย่างชื่นใจ หันไปมองสมาร์ทโฟนของตัวเองที่บัดนี้ดับสนิทไปเสียแล้ว เขาเองหยิบ มันขึ้นมากดปุ่มแต่ก็ไม่มีปฏิกิริยาตอบสนอง...หรือว่าแบตเตอรี่จะหมด ขอให้เป็นอย่างนั้นเถิดเถิด เดือนนี้ เขายังไม่มีเงินเอาไปซ่อมหรอก เงินที่เหลือ ก็ต้องเก็บเอาไว้กินไว้ใช้ ไหนจะค่าเช่าแท็กซี่ขับหารายได้เสริมอีก เกิดเป็นคนจนมันก็ลำบากเช่นนี้แหละ

ที่ชาร์จแบตเตอรี่ถูกเสียบเข้ากับปลั๊กไฟ เจ้าของเครื่องจ้องมอง ที่หน้าจอด้วยความลึนไม่น้อย ได้แต่ภาวนาว่า...ติดสิ ติดสิ มันต้องติดสิ หน้าจอสว่างวาบพร้อมกับเสียงที่แสดงให้ทราบว่าบัดนี้มี

กระแสไฟกำลังเข้าไปในตัวเครื่องแล้ว ปิยะถอนหายใจเอือกหนึ่งแล้วยิ้ม
นึกขอบคุณฟ้าดินที่ไม่ใจร้ายจนเกินไปนัก ในระหว่างที่รอให้กระแสไฟ
เข้าไปในแบตเตอรี่มากพอที่จะเปิดเพลงฟัง ชายหนุ่มก็หยิบข้าวกล่องที่
กินเหลือเมื่อหัวค่ำขึ้นมาเปิดออก หยิบช้อนพลาสติกที่งอตัวอยู่ในกล่อง
ขึ้นมาตักข้าวผัดกะเพราที่เย็นชืดเข้าปาก ไม่รู้หรือกว่ามันอร่อยหรือไม่
อร่อย ขอแค่มีกินให้อิ่มท้องก็พอแล้ว

ซ่า...ซ่า...ซ่า

เสียงคลื่นวิทยุดังมาจากโทรทัศน์มือถือของปิยะจนเขาสะดุ้ง
หันไปมอง โทรทัศน์ที่ดับไปเพราะแบตเตอรี่ที่หมดเกลี้ยงกลับติดขึ้นมา
ได้เองอย่างหน้าตาเฉย ที่หน้าจอแสดงให้เห็นว่ามันกำลังสแกนหา
คลื่นวิทยุราวกับรู้สิ่งที่เขาต้องการอย่างไรอย่างนั้น เมื่อชายหนุ่มยื่นมือ
ไปที่โทรทัศน์มือถือของตน หมายถึงจะปิดมันลงเสีย ทว่ากลับมีเสียง
กรี๊ดร้องดังมาจากโทรทัศน์...เสียงโหยหวนชวนขวัญผวา

กรี๊ดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดด...!!!

ชายหนุ่มรีบกดปิดโทรทัศน์ทันทีโดยสัญชาตญาณ เสียงหวีด
ร้องจึงเงียบลง เหลือแต่เพียงเสียงหอบหายใจฟัดฟาดของยามหนุ่มที่
รู้สึกได้ว่าหัวใจตัวเองเต้นระส่ำเสียเหลือเกิน เขาทิ้งตัวนั่งลงบนเก้าอี้
ตัวเดิม ข้าวที่เคี้ยวอยู่ในปากกลืนลงคอได้อย่างยากลำบาก กระนั้น
เมื่อกลิ้นข้าวลงคอได้แล้วก็ไม่มีความอยากจะกินต่อ ชายหนุ่มวาง
ช้อนลงแล้วปิดกล่องข้าวไว้อย่างเต็ม รู้สึกว่าร่างกายเย็นเยือกขึ้นมา
อย่างห้ามไม่ได้ พยายามบอกตัวเองว่ามันก็แค่โทรทัศน์มือถือที่อาจ
รวนเพราะใช้งานมานาน เสียงที่ตั้งออกมาก็คงเป็นเสียงคลื่นแทรกจาก
ที่ใดที่หนึ่ง ไม่มีอะไรน่ากลัวหรอก หลายๆ คืนที่ฟังรายการเดอะซ็อก
ก็มีเอฟเฟกต์เสียงแบบนี้ ไม่เห็นเขาเคยตกใจกลัว มันก็เสียง
คล้ายๆ กันนั่นแหละ...

เป็นคำปลอบใจ...ทั้งที่อีกใจบอกว่าเสียงที่ได้ยินนั้นเหมือน
เสียงคนจริงๆ มากกว่าชาวดีโนวิทยุที่เคยได้ยิน!